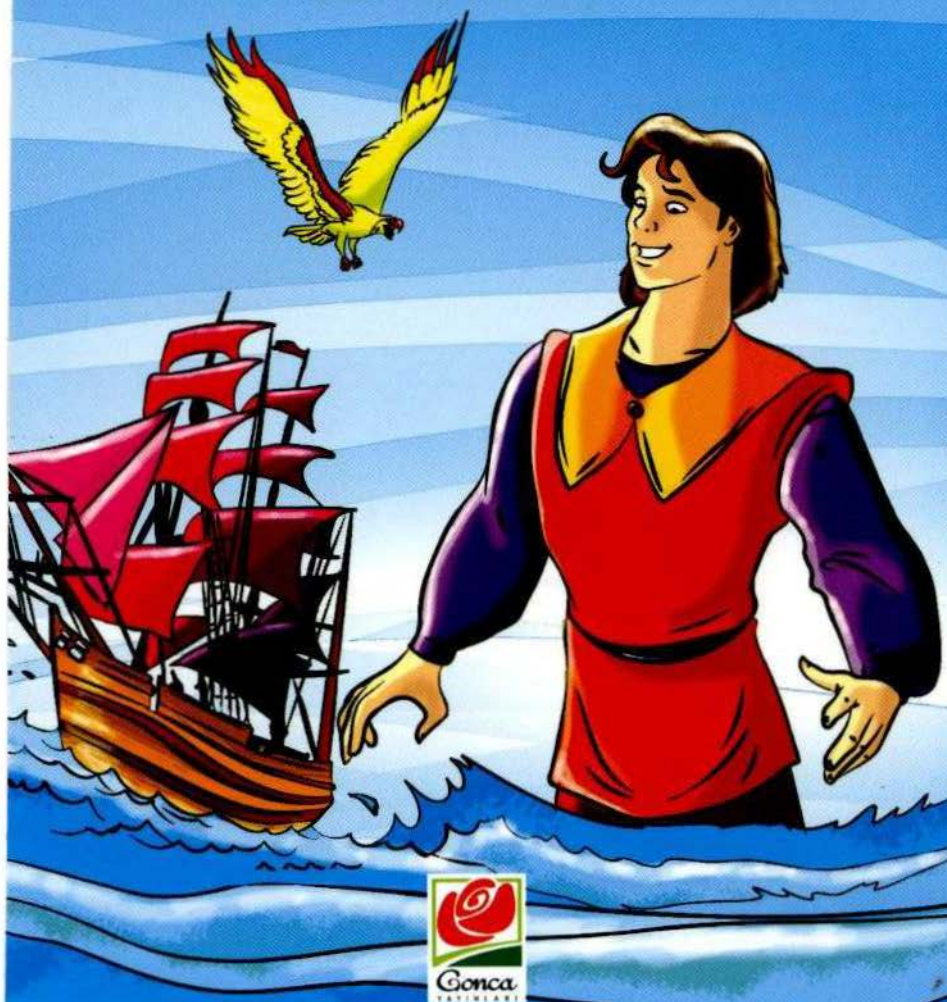

Çocuklar için Dünya Klasikleri - 2

GULLIVER'İN MACERALARI

JONATHAN SWIFT

GULLIVER'İN MACERALARI

GULLIVER'İN MACERALARI

JONATHAN SWIFT

GULLIVER'İN MACERALARI
Çocuklar İçin Dünya Klasikleri - 2

Copyright © Gonca Yayınları, 2009

*Bu eserin tüm yayın hakları Işık Yayıncılık Ticaret A.Ş.'ne aittir.
Eserde yer alan metin ve resimlerin Işık Yayıncılık Ticaret A.Ş.'nin önceden
yazılı izni olmaksızın, elektronik, mekanik, fotokopi ya da herhangi bir kayıt
sistemi ile çoğaltılması, yayımlanması ve depolanması yasaktır.*

Editör
Erol ERGÜN

Görsel Yönetmen
Engin ÇİFTÇİ

Resimleyen
Murat BİNGÖL

Sayfa Düzeni
Bekir YILDIZ

Kapak
Nurdoğan ÇAKMAKÇI

ISBN
978-605-4189-26-7

Yayın Numarası
222

Basım Yeri ve Yılı
Çağlayan A.Ş.
TS EN ISO 9001:2000
Ser No: 300-01
Sarnıç Yolu Üzeri No: 7 Gaziemir / İZMİR
Tel: (0232) 252 22 85
Temmuz 2009

Genel Dağıtım
Gökkuşuğu Pazarlama ve Dağıtım
Merkez Mah. Soğuksu Cad. No: 31 Tek-Er İş Merkezi
Mahmutbey / İSTANBUL
Tel: (0212) 410 50 60 Faks: (0212) 445 84 64

Gonca Yayınları
Emniyet Mahallesi Huzur Sokak No: 5
34676 Üsküdar / İSTANBUL
Tel: (0216) 318 42 88 Faks: (0216) 318 52 20
www.goncadergisi.com

İÇİNDEKİLER

CÜCELER
ÜLKESİ

1

DEVLER
ÜLKESİ

33

CÜCELER ÜLKESİ

Adım Lemuel Gulliver. İngiltere’de bir toprak sahibinin oğluyum. Benim tek hedefim var, dünyayı gezmek. Bu yüzden tıp tahsili yaptıktan sonra babamı ikna edip doktor olarak bir gemiye atandım. O zamanlar doktorluk pek önemli bir meslek sayılmazdı. Benim istediğim ise seyahat etmeyi ve isteğime kavuşmuştum. Yolculuğum sırasında, çeşitli ülkelerde gördüklerim akıl almaz şeylerdi. Ama 1699 yılının Mayıs ayında başıma gelenler, o güne kadar yaşadığım serüvenlerin en ilginçiydi.

Yolculuğumuz çok güzel başlamıştı. Yelkenli gemimizle aylarca olaysız seyretmiştik. Sumatra açıklarında, şansımız birden dönüverdi. Şiddetli bir fırtına bizi günlerce sürükleyip durdu. Kaptanımız bile nerede olduğumuzu kestiremiyordu. Tayfalarından birçoğu ölmüştü. Sonunda güçlü bir rüzgâr gemiyi kayalara attı ve dalgalar bizim yelkenliyi parçaladı.

Tayfaların altısı, bir de ben, bir sandala atlayıp kurtulabildik. Bütün gücümüzle üç gün üç gece kürek çektik. Gücümüzü gittikçe yitiriyorduk. Sonunda büyük bir dalga gelip sandalı alabora etti. Tayfaların içinde tek yüzme bilen bendim. Onlara ne oldu bilmiyorum, ben güçlükle yüzerek karaya çıkabildim.

Ayak bastığım yer, garip olduğu kadar, sessizdi. Bir süre dolaşarak, yardım isteyecek birini aradım. Ama kimseye rastlayamadım. Kıyıya dönüp oturdum, biraz dinlenmek istiyordum. Ama o kadar yorgundum ki, oturmamla uyumam bir oldu.

Uyandığımda sabah olmuştu. Kalkmaya çalıştığım halde, kımıldayamadım. Kollarım, bacaklarım, hatta uzun ve gür olan saçlarım bile yere

çakılmıştı sanki. Başımı kaldırıp etrafıma bakamıyordum.

Birden sinek vızıltısını andıran sesler işittim. Gökyüzünden başka bir şey göremiyordum. Çevremde birilerinin olduğunu hissediyordum. Korku ve şaşkınlık içinde orada yatarken üstümde bir şeylerin dolaştığını hissettim. Sanki canlılar yürüyor, yüzüme doğru geliyorlardı. Önce onları büyük bir böcek sandım. Göğsüme doğru bakabildiğim zaman, sekiz santimetre boyunda bir adam gördüm. Elinde okla yay vardı. Gözlerime inanamadım ama onun gibi kırk kişinin daha savaşa gider gibi yüzüme doğru yürüdüklerini gördüm.

Bu garip yaratıklardan o kadar korkmuştum ki, var gücümle bağırmaya başladım. Cüceler, sesimden paniğe kapılıp çil yavrusu gibi dağılıverdiler. İçlerinde en cesuru, gelip yüzüme baktı ve arkadaşlarına seslendi. Dilini anlamıyordum ama korkum giderek artıyordu.

Çabalayarak sol elimi ve saçlarımı iplerden kurtarabildim. Sonra da başımı çevirip çevreme baktım. Savaşçıları yakalamaya vakit bulamadan

yüzüme onlarca ok fırlattılar. Bunlar toplu iğne gibi batıp, canımı acıttılar. Bağırarak onlardan kurtulmaya çalıştım. Oklar da sıklaşmaya başladı. Bunun üzerine sakın sakın yatmaya karar verdim.

Benim rahat durduğumu görünce, cüceler de ok atmaktan vazgeçtiler. Ama etrafımdaki kalabalık gittikçe artıyordu. Yan gözle onlara baktım. Yüzlerce cüce, on beş santimetre yüksekliğinde bir kürsü yapıyorlardı. Bu küçük adamların, ustalıklarına ve çalışma hızlarına hayret etmiştim.

Kürsü bittikten sonra subay olduğunu tahmin ettiğim, güzel giyinmiş bir adam, üç hizmetkârı ile kürsüye çıktı. Buradan, tam kulağımın içine doğru bağırarak, bir şeyler söyledi.

Tabii söylediklerinden bir kelime bile anlamadım. Ancak durmadan tekrarladığı “Lilliput” kelimesinin bu ülkenin adının olabileceğini tahmin ettim. Sonradan tahminimin doğru olduğunu anladım.

Subayın davranışlarının dostça olduğuna kanaat getirdikten sonra korkum azalmıştı. Bu arada karnım da çok acıkmıştı. Parmağımı ağızıma götürerek yemek istediğimi anlatmaya çalıştım. Subay

hemen derdimi anladı ve adamlarına bağırarak emirler verdi.

Hemen yanıma merdivenler dayadılar ve yüzlerce cüce ellerinde sepetlerle ağzıma doğru geldiler. Et ve sebzeler bizimkilere benziyordu ama hepsi de küçücükler. Birkaç sepetin içindekini yedim. Ekmekleri bilyeden daha küçüktü. Fındık büyüklüğünde fıçılarla su getirdiler. Benim bu kadar çok su içmem öyle hoşlarına gitmişti ki göğsümde kahkaha atmaya başladılar.

Onları şimdi avuçlayıp yere fırlatmak çok kolay olacaktı. Ama yemeklerini yemiştım, artık misafirleri sayılırdım. Onlara saygısızlık edemezdım. Bana bu denli yaklaşabilecek kadar cesur olmalarına hayranlık duymamak elimde değildi. O sırada başka bir görevli gelerek göğsüme çıktı. Bana, başparmağımın tırnağı büyüklüğünde bir kâğıt gösterdi.

Önemli bir şey olduğu belliydi. İlk etapta ne olduğunu anlayamamıştım. Sonra bunun, Cüceler Ülkesinin kralı tarafından yazılan ve beni başkentleri olan 'Mildendo'ya götürmelerini emreden bildirisi olduğunu öğrendim.

Anlaşılan cüceler suyumun içine uyku ilâcı koymuşlardı. İplerimi gevşetmeye ve yaralarımaya ilâç sürmeye başladılar. Gittikçe rahatlıyordum. Sonra yavaş yavaş derin bir uykuya daldım. Ben uyurken, yüzlerce marangoz beni taşıyabilmek için bana göre bir araba yapmışlar.

İki büyük fili taşıyacak tahta bir araba düşünün. Bizler böyle bir şey yapmayı gözümüzde çok büyüttük. Ama bu cüceler bunu başarmışlardı. Hem de pek çabuk. İşlerinde çok yetenekli mühendisler vardı. Benim arabam yaklaşık üç metre boyunda, iki metre genişliğinde ve yirmi iki tekerleği olan bir araçtı.

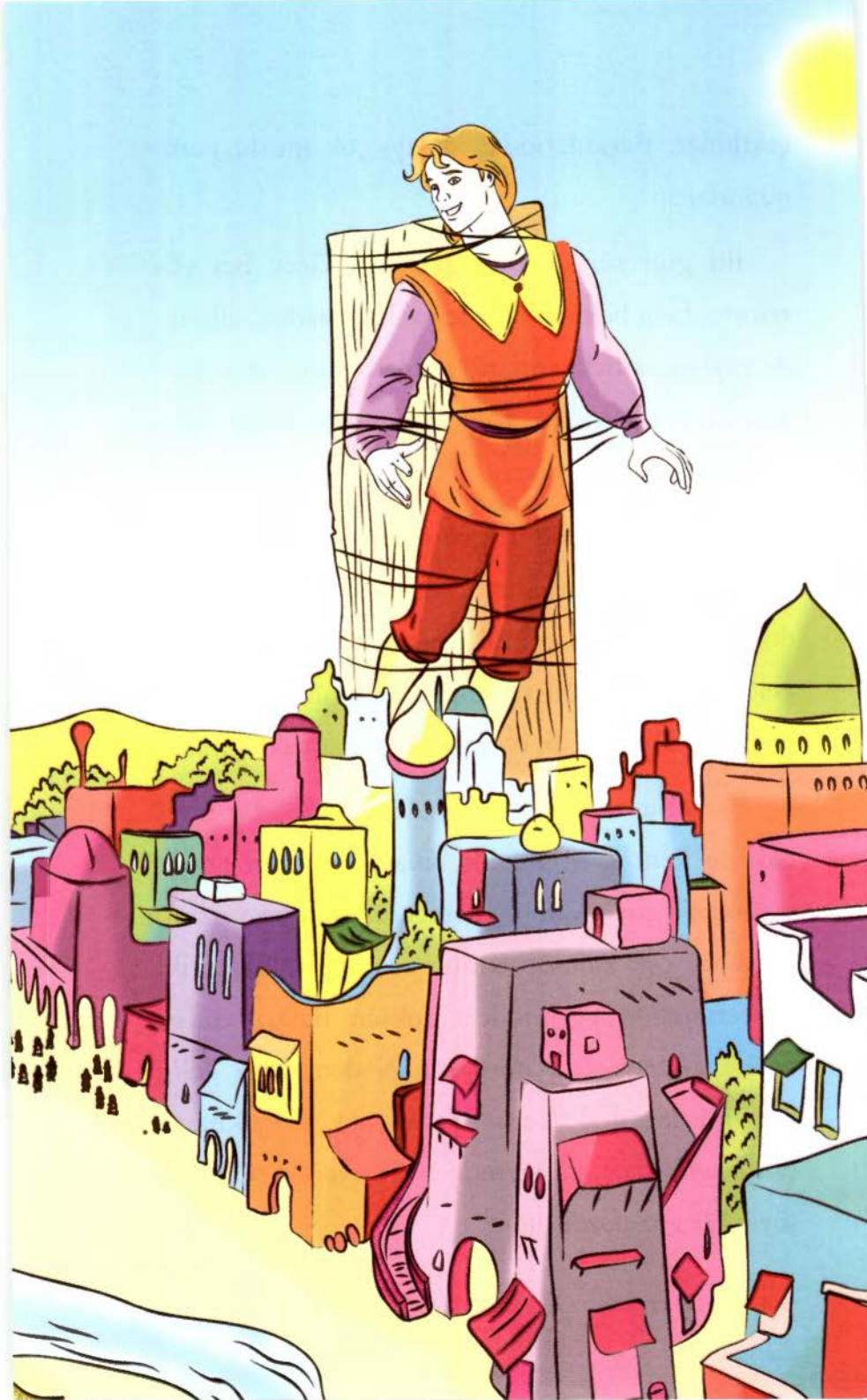
Araba yanıma getirilmiş ve ben uykuda iken dokuz yüz güçlü adam beni arabaya bindirmişler. Bin beş yüz at koşulmuş arabaya. Ben ise bütün bu süre içinde mışıl mışıl uyumuşum. Ancak hareket ettikten sonra gözlerimi açabildim. İşlerinden bir iki tanesi, ben uyurken neye benzediğimi merak etmiş olmalı ki arabaya çıkarak yüzüme bakıyordu. Bir başkası, mızrağını burnuma sokuyordu. Ben aksırarak uyandım, cüceler hemen üstümden

çekildiler. Başarılarından dolayı çok mutlu görünüyorlardı.

İki gün sürdü yolculuğumuz. Gece beş yüz nöbetçi beni bekledi. Gözlerini kırpmadan, ellerinde yaylarıyla bekliyorlardı. Ama benim zaten kaçmaya niyetim yoktu. Kente gelinceye kadar sakın sakın arabamda yattım.

Kente geliş haberim çok çabuk yayılmıştı. Binlerce cüce “Dağ Adam’ı” görmek için sokaklara dökülmüştü. Önce kral, ailesi ve hizmetkârları geldiler. Beni emniyete almak için sımsıkı bağlamışlardı. Kral ancak o zaman yanıma yaklaşabildi.

Bana bir ev hazırlanmıştı. Burası eski bir tapınak ve kentin en büyük binası idi. İçeri ancak sürünerek girebildim ve hemen oraya yere yattım. Duvarlar çok kalındı. Kralın adamları binanın iki penceresinden geçirdikleri doksan dokuz zinciri benim arabaya bağlamışlardı. Neden sonra gelip iplerimi kestiler. Yavaş yavaş ayağa kalkmaya çalışırken, halk da hayretle bağırsıyordu. Çevreye şöyle bir göz gezdirdim.

Çoktandır bundan daha şirin bir yer görmemiştim. Ülke büyük bir bahçeye benziyordu. Yeşil otların yükseldiği alanlar, buğday ve sebze tarlalarıyla çevrelenmişti.

Her taraf çiçek kokuyordu. Caddeler, bahçeler, yollar o kadar dardı ki anlatamam. En yüksek ağaçların boyu iki metreyi geçmiyordu. Önümde, bir bebek tiyatrosunun boyalı dekorunu andıran koca 'Mildendo' kenti uzanıyordu. Etrafımı binlerce sevimli cüce sarmıştı. Hayvanlar, insanlardan da minikti. Ayılar ile inekler ancak üç santimetre boyunda, tavuk ve kazlar ise sinek kadar küçüktü.

Kral ile ailesi beni bir kuleden izliyorlardı. Az sonra kral tek başına aşağı inip bana yaklaştı. Sonra çevremde dolaşmaya, beni incelemeye başladı. Ben de onu incelemek için yere yattım.

Kral ötekilerden yarım santim daha uzundu. Sarışındı. Yürürken dimdik ve azametle yürüyordu. Üniforması basit olmakla beraber, tacı altın, mücevher ve tüylerle süslenmişti.

Kral beni incelerken bir yandan da konuşuyordu. Ben de ona cevap vermeye çalışıyordum. Fakat ikimiz de birbirimizin dilinden anlamıyorduk. Rahipler ve hukukçular da benimle konuşuyor, ben de onlara tüm bildiğim dillerden cevap veriyordum. Ama yine anlaşılamıyorduk.

Saatler sonra, kral ve adamları çekilip beni güçlü bir muhafız alayı ile yalnız bıraktılar. Orada kalan halktan bir kısmı, ellerindeki okları bana attılsa da, bende silah olmadığı için karşılık veremedim. Alayın Komutanı hemen harekete geçerek, ok atanlardan altısını tutukladı. Ceza olarak da tutukluları bağlayıp elime verdi.

Halk korku ile bana bakıyordu. Esirlerin beşini cebime koydum, altıncısını da yiyecekmişim gibi yüzüne baktım. Sonra cebimden çakımı çıkardım. Zavalılık korkudan bağırmaya başladı.

Nöbetçi subay da ona acımişti. Ama ben cebimdekileri de çıkararak, iplerini kestim ve altısını da yere bırakarak azat ettim. Benim bu davranışım, halkın da askerlerin de çok hoşuna gitmişti. Bundan sonra da kimse bana kötülük etmeye kalkmadı.

Cüceler Ülkesine gelişim herkes tarafından duyulunca, adanın her yanından binlerce cüce beni görmeye geliyordu. Köyler, çiftlikler boşalmıştı. Bunun üzerine kral bir kanun çıkardı. Kanuna göre kimse bir kereden fazla gelip beni göremeyecekti. Bu arada, kral da beni ne yapacağına bir türlü karar veremiyordu.

Danışmanlarının çoğu, beni hayatta bırakmakla büyük bir tehlikeye girdiklerini söylüyorlardı. Benim oradan kaçıp, tüm ülkeyi, gücümle bir anda yok edebileceğimi söylüyorlardı. Kaçmaya kalkmasam bile, benim yiyeceğim yemekle ülkenin iflas edeceğinden korkuyorlardı. Danışmanlar, beni ya aç bırakarak ya da zehirli oklarıyla öldürmeyi tavsiye ediyorlardı.

Kral ise, benim nazik davranışımдан, esirleri azat etmemden çok etkilenmişti. Bu yüzden hayatımı bağışladı ve civar köylerden her sabah bana, altmış sığır, kırk koyun, bol miktarda süt ve ekmek getirmelerini emretti. Altı yüz hizmetkâr, üç yüz aşçı bana hizmet edecek, üç yüz terzi elbiselerimi dikecekti. Giysilerimizi prova edecekleri zaman, benim diz üstü durmam gerekiyordu. Onlar da omuzlarıma bir merdiven dayayıp tırmanıyorlardı.

Giysilerim bittiği zaman bunların her birinin yüzlerce parçadan yapılmış olduğunu fark ettim.

Benim üç yüz aşçım, evimin yanındaki kulübelerde oturuyorlardı. Eve yerleştikten sonra, kendime alçak bir masa yaptırdım ve yemeklerimi bunun üstünde yemeğe başladım. Hizmetkârların yirmisini masanın üstüne çıkarıyordum, yüz tanesi de yerde bekliyorlardı. Yemekler ve su fiçileri iplerle, kuyudan su çeker gibi masanın üstüne çekiliyordu. Onların bir tabak yemeği benim için bir lokma idi. Ben ise bu tabaklardan elli altmış tanesini mideme indiriyordum. Kral benim bu kadar çok yemek yediğimi duyunca, bir gün ailesi ile beraber gelip benimle yemek yiyeceğini bildirmişti.

Kral ailesinin koltuklarını masamın üstüne yerleştirdim. Muhafızlar da arkada duracaklardı. Onları sevindirmek için her zamankinden fazla yemek yedim. Herkes çok eğlenmişti ama ortada bu işten hiç de hoşlanmayan biri vardı. O da maliye bakanı idi. Oturmuş beni izliyor ve bu masrafın nelere mal olacağını acı acı düşünüyordu. İşte bu yemekten sonra adam bana büsbütün düşman oldu.

Kral, altı öğretmeni bana kendi dillerini öğretmekle görevlendirdi. Birkaç gün sonra da onların dilini konuşmaya başladım. Derslerde çoğu kez kralın kendisi de bulunuyor ve bana yardım ediyordu. Dillerini öğrendikten sonra ilk söylediğim şey, kraldan özgürlük istemek oldu.

Kral bana nezaketle cevap verdi. Bu arzumu yerine getireceğini, ancak benim ülkelerine hiç bir zararımın dokunmayacağından emin olduktan sonra bunu yapacağını söyledi. Önce subayları, ceplerimi karıştırıp, silâhım olup olmadığını görecekti. Kabul ederek, subayları bir bir kaldırıp ceplerime soktum. Böylece içlerini gördüler. Özgürlüğüme kavuşmak ve cücelerin dostluğunu kazanmak için elimden geleni yapacaktım.

O günden sonra bazen yere yatıp, altı kişinin göğsümde dans etmesine izin veriyordum. Kızlar ve oğlanlar saçlarımın arasında köşe kapmaca oynuyorlardı. İpte cambaz oyunu çok yaygın bir eğlence idi Cüceler Ülkesi'nde. Bu spor dalına katılabilmek için ustalıklarını gösterecek deneylerden geçmek zorunda idiler. Bir karış yüksekliğinde gerilen beyaz bir ipin üstünden atlayabilenler yarışı kazanıyordu. Ara sıra, önemli subaylar da becerilerini

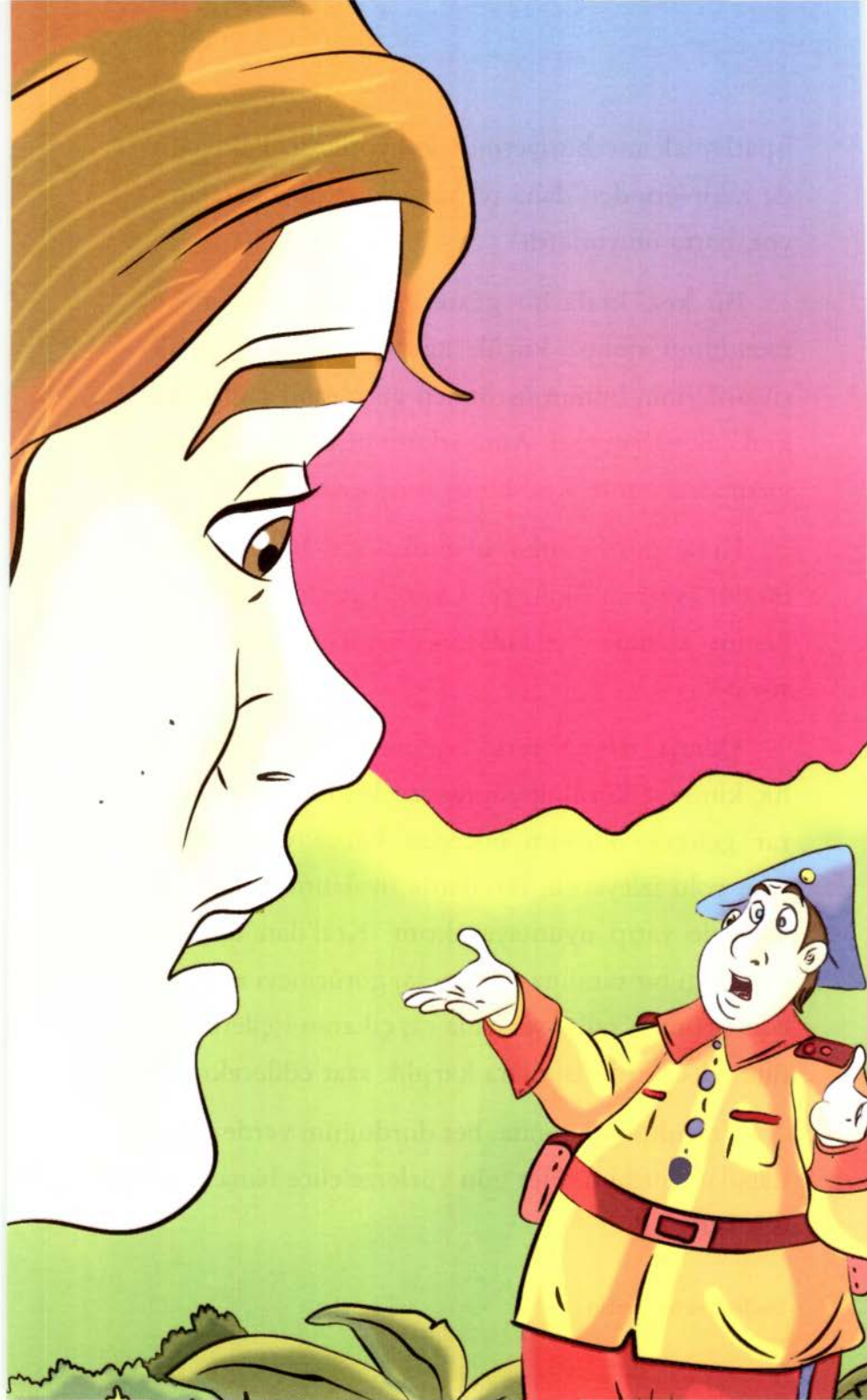
ispatlamak mecburiyetinde kalıyorlardı. Pek çoğu da rakiplerinden daha iyi yapacağız diye yaralanıyor, hatta ölüyorlardı.

Bir kez, krala bir gösteri yapmak istedim ve mendilimi dokuz küçük ağacın üstüne yayarak süvarilerinin bunun üstünden geçmesini sağladım. kral çok eğlenmişti. Ama atların birinin mendilimi yırtması üzerine, kral bu oyunu yasakladı.

Kral, dostluğuma inanmıştı ve beni serbest bırakmaya razı olmuştu. Önce, Cüceler Ülkesi ile benim aramda bir anlaşma imzaladık. Anlaşma şöyleydi:

Ülkeyi izinsiz terk etmeyecektim, giderken hiç kimseye kötülük yapmayacaktım. Buraya tekrar gelecek olursam önceden haber verecektim. Ana yolu izleyecek, tarlalarda oylanmayacak, bir yerlerde yatıp uyumayacaktım. Kral'dan ülkenin herhangi bir tarafına özel mesaj götürmeyi taahhüt edecektim. Kral'ın sarayına taş çıkaran işçilere yardım edecektim. Bunlara karşılık azat edilecektim.

Yolculuk esnasında, her durduğum yerde güzel karşılanıyordum. Her gün yüzlerce cüce bana yiyecek veriyordu.

Cüceler Ülkesi, oyuncak kent ve çiftlikleri, minik insanlarıyla çok güzel bir yerdi. Ancak dünyanın her yerinde olduğu gibi onların da düşmanları vardı. Azat edildikten sonra cüce dostlarımdan öğrenmiştim başlarının dertte olduğunu. Cüceler Ülkesinin dışarıdan saldırıya uğrama tehlikesi vardı. Bunun nedeni ise, komşuları olan 'Blefusku' adası da Cüceler Ülkesi kadar güçlü ve geniştir. Bu iki ülke düşman ülkelerdi. Bu düşmanlığın sebebi de, yıllar önce, bugünkü kralın büyük babasının Blefusku ülkesi ile savaşmış olması idi.

O zamanlarda Cüceler Ülkesi'nde, herkes yumurtasını kalın tarafından kırar yermiş. Bir sabah, küçük bir çocuk olan bugünkü kralın babası, yumurtasını kırarken elini de yaralamış. Bunun üzerine kral, ülkede herkes bundan böyle yumurtayı ince tarafından kırıp yiyecek diye bir kanun çıkarmış. Bunun aksini yapanlar da cezalandırılacakmış.

Bütün ülke halkı bu kanuna çok kızmış. Çünkü kimse eski âdetlerini değiştirmek istememiş. Zamanla bu olay Blefuskuluların kulağına kadar gitmiş. Bu kanuna karşı gelenler 'Kalın

Uçlar' adı altında tanınmışlar ve Blefuskulular bunlara yardım elini uzatmışlar.

İşte bu durum iki ülkenin düşman olmasına sebep olmuş. Benim Cüceler Ülkesi'ne geldiğim sırada, onlar savaştan yenik ve yorgun çıkmışlar-mış. Bütün korkuları güçlenen Blefuskuluların tekrar saldırısına uğramakmış...

Bu büyük tehlike karşısında, benim gücüm ve cüssem, düşmana büyük kayıplar verdirebilir diye kral beni kullanmayı düşünmüş. Kral'a bir mesaj gönderip, bu vazifeyi severek kabul ettiğimi, kendisine her zaman hizmete hazır olduğumu bildirdim.

Sonra oturup, Cüceler ülkesi'ne nasıl yardım edeceğimi, Blefuskuluların deniz saldırısını nasıl engelleyebileceğimi düşünmeye başladım.

Blefusku, buranın kuzey doğusuna düşer. Aralarında deniz ince bir şerit teşkil eder ve ortalara doğru bizim belimize gelecek derinliktedir. Bizim adanın arkasındaki küçük bir tepeden, Blefusku limanında demirlemiş düşman donanmasına baktım. Elli kadar savaş gemisi ve birçok küçük gemi saldırıya hazır bekliyorlardı.

Bizimkilerin donanması ise pek zayıftı. Düşman, saldırmak için havanın düzelmesini bekliyordu. Eğer Cüceler Ülkesi'ni kurtaracaksam hemen harekete geçmem gerek diye düşündüm.

Eve gelip uzun bir ip ile elli kanca alıp cebime koydum. Denize atlayıp doğru Blefuskuluların adasına gittim. Geldiğimi kimse fark etmemişti. Birden denizden karşılarına çıkınca, korkularından kimi denize düştü, kimi de deli gibi karaya kaçtı. Aslında onların canlarını yakmak istemiyordum. Sadece kancaları gemilere takıp hepsini birbirine bağlayacaktım.

Ben bu işle uğraşırken, düşman kendini toparlamıştı. Askerler kıyıya koşarak, yüzüme doğru oklarını atmaya başladılar. Oklar toplu iğneden büyük değillerdi. Ancak bol miktarda olduklarından canımı acıtmışlardı. Üstelik bazıları da zehirli idi. Hemen gözlerimi korumak için gözlüklerimi taktım, sonra işime korkusuzca devam ettim.

Kancaları taktıktan sonra, onları bağladığım ipi çekmeye başladım. Ne var ki gemilerin hiçbir yerinden kımıldamadı. O zaman hepsinin demirli olduğunu anladım ve demirleri tutan ipleri çakım

ile kestim. Böylece gemileri kolaylıkla çekmeye başladım.

Blefusku halkı, donanmanın uzaklaştığını görünce dehşete kapıldı. Onlar çaresizlik içinde kıyıda bağırsırlarken ben de arkamda gemiler olduğu halde, Cüceler Ülkesi'ne doğru yüzüyordum. Kral, büyük bir kalabalık ile sahilde bekliyordu. Gelenlerin düşman olduğunu sandıkları anda karşılarında beni görünce, hep bir ağızdan: "Yaşasın Cüceler Ülkesi'nin Büyük kralı!" diye bağırmaya başladılar. Büyük bir tezahüratla karşılandım ve kral bana ülkenin en büyük nişanı olan "Nardak" ünvanını verdi.

Birkaç gün, ülkenin en meşhur adamı olarak ağırlandım. Ülkeyi büyük bir felâketten kurtarmıştım. Herkes de kendine göre minnetini göstermek istiyordu bana. Ama ne yazık ki kralın dostluğu, çok uzun sürmedi. Bunu çok üzülererek söylüyorum, tabii.

Bu kadar kolaylıkla düşmanı yendiğimi görünce hırsı arttı ve Blefusku'nun tümünü Cüceler Ülkesi'nin sömürgesi haline getirmemi istedi. Aynı zamanda Blefuskuluların da yumurtayı kalın tarafindan kırmalarını sağlamamı emretti.

Kral'ın isteklerini tabii ki reddettim. Zavallı halkı esir duruma düşürmek niyetinde olmadığını söyledim. Cüceler Ülkesi saldırıdan kurtulduğuna göre, artık iki ülke arasında düşmanlığın devamı gereksizdi.

Kral benim cevabıma çok sinirlenmiş ve beni asla bağışlamamıştı. Dahası, kendisinden gidip Blefusku kralını ziyaret etmem için izin istediğimde beni, kendisine sadakatsizlikle suçlamıştı. Oysa niyetim adayı görmekti sadece. O günden sonra herkesin güvenini kaybetmiştim.

Bir gece, vaktiyle yardım etmiş olduğum bir subay beni ziyarete geldi ve benimle konuşmak istediğini söyledi. Tahtırevanını alıp masamın üstüne koydum, ben de iskemleye oturdum. Kulağıma yavaşça bazı haberler fısıldadı. Bu haberlere canım sıkıldı.

Bana kralın danışmanlarının gizli bir oturum hazırladıklarını, benim hakkımda konuşacaklarını söyledi. Düşmanım olan Maliye Bakanı, beni Cüceler ülkesine sadakatsizlik etmekle suçlamış ve beni canlı canlı yakmak, ya da zehirli oklarla öldürmek yerine gözlerimi oyarak, açlıktan ölmeye mahkûm edilmemi istemiş.

Dostum, bana kralın üç güne kadar karar vereceğini, ondan sonra da ordusunun beni tutuklayacağını söyledi. Ben de kaçmaya karar verdim. Sığınabileceğim tek yer, Blefuskuluların adası idi.

Önce krala bir mektup yazarak birkaç günlüğüne bir yere gideceğimi ve yakında döneceğimi bildirdim. Planını öğrenmiş olduğumu bilmesini istemiyordum. Limana inip eşyalarımı gemilerden birine yükledim. Hiç durmadan suya dalıp Blefusku adasına yüzdüm. Gemiye de iple çekiyordum.

Adaya çıktığımı gören halk, karınca gibi etrafımı sardılar. Evvelki gelişimde onlara vermiş olduğum zararı unutmamışlardı. Ama bu kez onlara bir dost olarak gelmiştim. Gemi ve içindeki eşyalarımı limanda bırakıp başkente giden ana yolu gösterecek bir rehber istedim. İki gönüllü çıktı ve beni istediğim yere götüreceklerini söylediler. Ben de onları avuçlarıma aldım ve yola çıktık. Kente gelince rehberleri krala göndererek kendisini ziyaret etmek istediğimi söyledim.

Kral ve ailesi beni karşılamaya geldiklerinde, onlara kısa bir süre için geldiğimi maksadımın

adalarını gezmek ve halkını tanımak olduğunu söyledim. Cüceler ülkesindeki kralın bana kızgınlığından söz etmedim.

Kral'a bir dost olarak geldiğimi ispatlamak için yere yatıp, onun elini öptüm. İstesem onu bir lokmada yutabilirdim. Ama o, korkmadı. Beni nezaketle selâmladı, hizmetkârlarına beni rahat ettirmek için ne mümkünse yapmalarını emretti.

Böylece, hiç olmazsa birkaç gün korkusuz, rahat yaşayabilecektim. Aynı zamanda ülkeme gidebilmenin yollarını düşünecektim. Blefusku ülkesinde, dostça karşılanmış olmama rağmen kendimi artık güvencede hissetmiyordum. Düşmanlarımla beni burada pek rahat bırakacaklarını sanmıyordum. Ülkeme, aileme dönme isteği de gün geçtikçe güçleniyordu. Ancak bunun için bir gemiye ihtiyacım vardı. Burada da böyle bir gemi yapabilmek imkânsızdı.

Bu adaya gelişimin üçüncü günü, kumsalda dolaşırken, denizde bir şeyin yüzdüğünü gördüm. Heyecan içinde o şeyin ne olduğunu görmek için hemen suyun içine girip yanına kadar yüzdüm. Bu

gerçek bir sandaldı, hem de bana göre bir sandal. Alabora olmuş suyun üstünde sallanan bir sandal! Nereden geldiğini bilmiyordum. Kuşkusuz fırtınada batan bir gemiden arta kalmıştı. Dalgalar da onu buraya kadar atmıştır. Sandal oldukça büyüktü. Onu kendi başıma sahile çekmeme imkân yoktu.

Geri dönerek başkente gittim ve kraldan bana en büyük gemilerinden on tane ve üç yüz denizci vermesini istedim. Böylece sandalı kıyıya çekebilecek ve çevirebilecektim. Bereket pek fazla zarar görmemişti. Halk sahile birikmiş, bu alamet şeyi hayretle inceliyorlardı. Bunu yapanların kim bilir ne güçlü insanlar olduğunu konuşuyorlardı aralarında.

Şimdi çok şükür denize açılabileceğim bir sandalım vardı. Ancak onu tamir etmek, yelken yapmak için yardım gerekiyordu. Tekrar krala gidip yardım istedim. Kral yardım edinceye kadar, Lilliput'dan yani Cüceler Ülkesi'nden ciddi haberler geliyordu.

Lilliput kralı geciktiğim için sinirlenmeye başlamış, Blefusku kralına mesaj yollayarak, benim

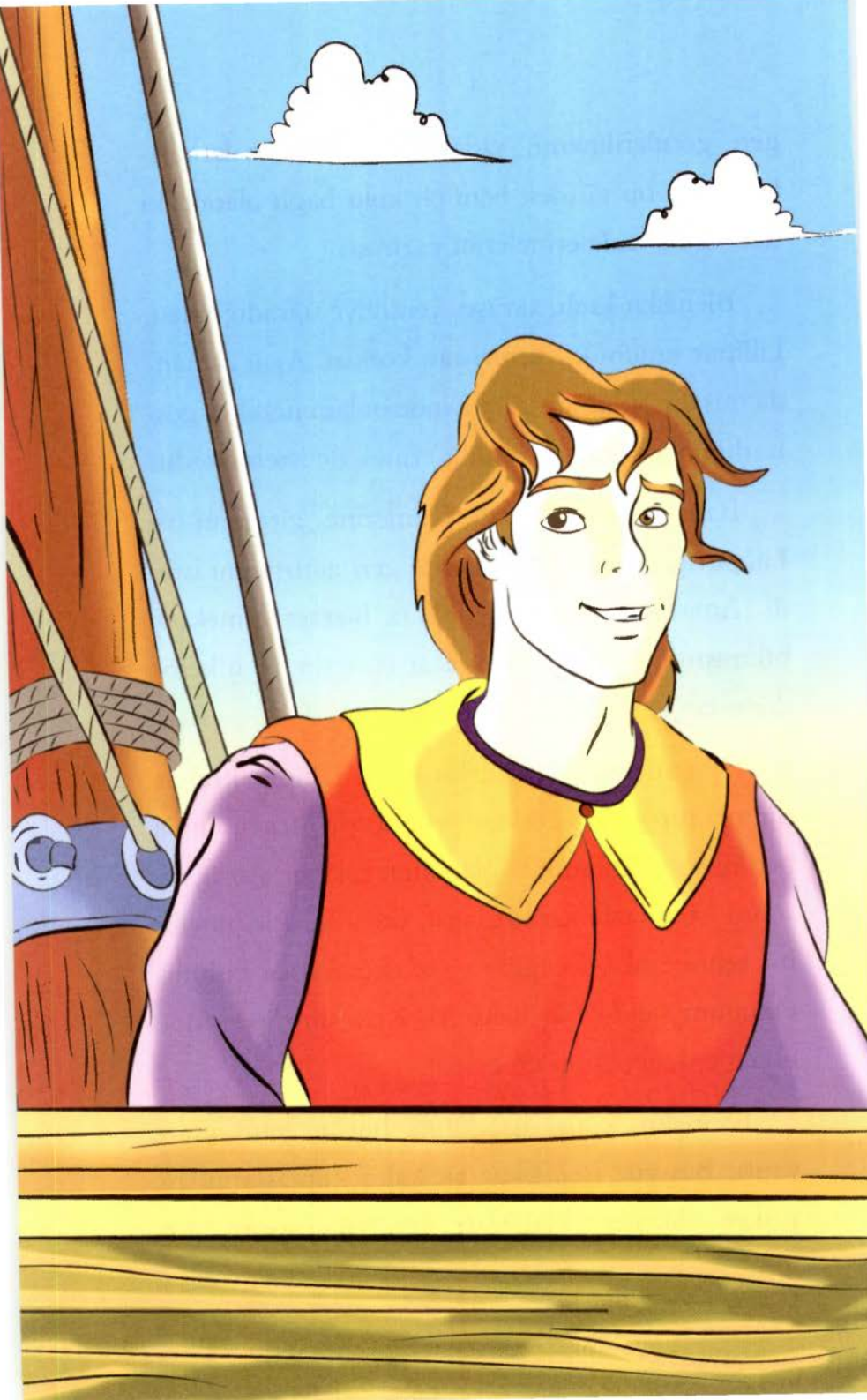
geri gönderilmemi, sadakatsizlikten cezalandırılacağımı, bu yüzden beni eli kolu bağlı olarak iki saat içinde iade etmelerini yazmıştı.

Blefusku kralı, savaşta yenilgiye uğradığından, Lilliput kralını kızdırmaktan korktu. Aynı zamanda misafir olduğum süre içinde onlara nezaket gösterdiğim için bana kötülük etmek de istemiyordu.

Bana gizlice, kendi hizmetine girmemi ve Lilliputlar'da kalan gemilerini geri getirmemi istedi. Ama ben de artık krallara hizmet etmekten bıkmıştım. Kral'dan beni azat etmesini ve ülkeme dönmem için izin vermesini istedim.

Üç gün sonra, Blefusku kralı, Lilliput kralına bir mektup yazarak ondan özür diledi. Mektubunda benim elimi kolumu bağlamanın çok zor olacağını, sonra beni fazla kızdırırlarsa, iki ülke için büyük bir tehlike olabileceğimi yazmıştı. Ayrıca bulmuş olduğum sandaldan bahsetti. Kısa süre içerisinde ülkeme döneceğimi de ekledi.

Blefusku kralı, istediğim bütün yardımları yaptı. Beş yüz işçi, bana en kalın kumaşlarından yelken diktiler. Halatları kendim yaptım. En

büyük ağaçları kesip direk de yaptıktan sonra iş yiyeceğe kalmıştı. Yüz sığır ile üç yüz koyun etini de sandala yerleştirdim. Ayrıca, canlı olarak, altı inek, iki boğa ve birkaç koyunu da, ülkeye gitmeyi başarırsam, orada üretmek üzere yanıma aldım. Arkadaşlara göstermek üzere bazı ilginç eşyaları da götürmeyi unutmadım. Elimden gelse birkaç cüceyi de alırdım. Ancak bu konuda krala söz vermiştim, kimseyi oradan alıp götüremezdim. Hatta benimle gelmek isteyenler olsa bile...

Adadan ayrılacağım gün, kral ve ailesi beni geçirmeye geldiler. Ben yine yere yatıp ellerini öptüm. Kral da bana elli kese altın armağan etti. Ayrıca bir yağlı boya resmini verdi. Ben de onu iyi koruyabilmek için eldivenimin içine koydum.

Böylece, Blefusku halkının iyi yolculuklar dileği ve arkamdan esen elverişli bir rüzgârla yola çıktım.

Üç gün sonra, İngiltere'ye gitmekte olan bir gemiye rastladım. Artık evime dönüyordum. Kaptan beni çok iyi karşıladı. Ancak serüvenimi anlattığımda beni deli sandı. Yanımdaki koyun ve sığırları kendisine gösterdiğim zaman inanabildi

gerçeği söylediğime. Böylece, evime aileme dönebildim. Beni herkes öldü biliyormuş. Anlattığım hikâyeyi dinlerken hayretler içinde kaldılar. Bir süre sonra getirdiğim hayvanları oldukça pahalıya sattım. Birçok denizci, gidip Lilliput ve Blefusku adasını aradılar ama hiçbir zaman bulamadılar.

Bu serüvenden sonra, artık evde, ailemin yanında rahat rahat yaşamam gerekirdi. Ancak bendeki o gezmek, görmek isteği o derece kuvvetli idi ki iki ay sonra yine denize açıldım.

Yeni yerler, yeni serüvenler beni fazlasıyla çekiyordu. Ama ne var ki bu sefer beni bekleyen tehlike, öncekilerden daha büyüktü.

DEVLER ÜLKESİ

Lilliput yolculuğumun sonunda anlatmış olduğum gibi, uzun süre denize çıkmadan duramıyordum. Aradan iki ay geçince 'Serüven' adındaki geminin doktoru olarak tekrar yola çıktım. Güzel bir havada Hindistan'a doğru yol aldık. Gençliğimde yaptığım bu Hindistan seyahati birkaç ay sürdü. Kışı Afrika'da geçirdik ve evden ayrıldığımızın senesinde de Madagaskar'a geldik.

Burada rüzgârlar şiddetlenmeye, muson yağmurları yağmaya başladı. Gemimiz günlerce dalgalarla boğuştu. Durmadan sağa sola sürükleniyor, nerede olduğumuzu kesinlikle kestiremiyorduk. Yelkenleri indirmek ve dua etmekten başka bir şey gelmiyordu elimizden.

Sonunda fırtına dindi. Gemimiz pek hırpalanmamıştı. Hepimizin neşesi geri gelmişti. Şimdi tek derdimiz suyumuzun bitmesiydi. Eğer kısa bir süre içinde karaya rastlamazsak, susuzluktan ölecektik. Nerede olduğumuzu bilmemekle beraber, kuzeye doğru gitmeye karar verdik. Bütün umudumuz o tarafta bir adaya rastlamaktı.

Bir süre sonra tayfalardan biri, karşımızda bir ada gördüğünü söyledi. Burasını kimse tanımıyordu. Bu denizlerde defalarca seyahat etmiş olan tayfalar böyle bir yere rastlamadıklarını söylediler. Biz yine de aldırmadık. Bütün istediğimiz içecek su bulmaktı. Deniz çok derin olmadığı için gemiyi fazla yanaştıramadık. Adanın açıklarına kaptan demir attı.

Adamlardan on ikisine bir sandala binip su getirmelerini emretti. Ben de gitmek için izin alıp, onlarla birlikte karaya çıktım. Tabii ilk işimiz içecek su aramak oldu.

Ancak görünürlerde ne içecek su ne de insan vardı. Tayfalar, su aramak için sahil boyu gittiler, ben de aksi yönde yürümeye başladım. Niyetim yalnız kalmaktı. Çıplak, kayalık bir ada idi burası. Hiçbir güzelliği yoktu. Pek görülecek ilginç bir yönü olmadığından gemiye binmek üzere geri döndüm.

Yorulduğum için ağır ağır yürüyordum. Ayrıca çok da susamıştım. Köşeyi döner dönmez, bizim gemiyi gördüm ve o anda koşmaya başladım. Çünkü tayfalar, beni almadan gemiye doğru gidiyorlardı. Ne kadar bağırıp çağırdımsa da beni duymadılar. Birden olduğum yerde kalakaldım.

Arkadaşlarımın neden beni almadan kaçtıklarını anlamıştım. Sandalın arkasından onu yakalamak için koşan bir dev gördüm. Cüssesi hariç, her şeyi biz insanlara benziyordu. O kadar iriydi ki deniz ancak dizlerine kadar geliyordu. Eğer suyun dibi

o kadar kayalık olmasaydı dev kolaylıkla sandalı yakalayabilirdi. Taşlar ayaklarını acıttığından yavaş yürümesi gerekiyordu.

Bu yarışın sonunu görmek istemediğimden gerisin geri dönerek koşmaya başladım. Önce geldiğim yoldan yürüdüm. Sonra aksi yönden gidip bir tepeye tırmandım. Nereye gittiğimi nerede olduğumu bilmiyordum. Tek düşüncem, arkadaşlarımı kovalayan devden kaçırmaktı. Tepeden aşağı bakınca bir çiftlik gördüm. Ama bu çiftlik bizimkilere benzemiyordu. Otlar iki adam boyunda, ekinler onlardan da yüksekti. Ekinlerin arasından geniş bir yol geçiyordu, ben de oradan yürümeye başladım. Çiftlik yolundan çıkmam tam bir saat sürdü.

Yolun sonunda bir çit ve ağaçlar vardı. Çok yüksek olduklarından, tepelerini bile göremiyordum. Çiftliklerin arası parmaklıkla ayrılmıştı. Bir tarladan öbürüne geçmek için basamaklar yapılmıştı. Ama ben bunlara tırmanamıyordum, çünkü çok yüksektiler. Parmaklığın arasından geçebilecek bir delik bir açıklık ararken, karşı tarladan

gelen bir çiftçiye gördüm. Bu da ilk gördüğüm dev büyüklüğünde idi.

Her adım atışında birkaç metre ilerliyordu. Çok korkmuş aynı zamanda şaşırıyordum. Görünmemek için mısırların arasına saklandım.

Bu yaratık bana doğru geliyordu, sonra durdu, arkasında birisi ile konuşmaya başladı. Sesi gök gürültüsünü andırıyordu. O ara yedi kişi daha gelerek, basamaklardan çıktılar. Sonradan gelenlerin üstü başı eski püskü idi. Anladığıma göre ilk gelen çiftçi, bunlar da işçiler olacaktı.

Ben onları izlerken adamlar ekin biçmeye başladılar. Yeni bir tehlike ile karşı karşıya idim. İşçiler oraklarını savura savura bana doğru geliyorlardı. Saklandığım mısırlar ise bizim ağaçlar kadar yüksek ve çok sıkı.

Aralarında yol almak için çok güçlük çekiyordum. Bin bir zorlukla ilerleyebildiğim mısır tarlasında, öyle bir yere geldim ki, kımıldamam imkansızdı. Bir kısım mısırlar rüzgârdan devrilmiş ve öylesine sıkışmışlardı ki, onları açamıyordum. Artık kurtuluş çaresi kalmamıştı.

Yere yatıp ağlamaya başladım. Eve bıraktığım karımı, çocuklarımı düşündüm. Beni uyarmışlardı, bu yolculuğa çıkmamamı söylemişlerdi. Ama ben onları dinlemek istemiştim. İşte şimdi de ölümle burun buruna idim. Aklıma 'Lilliput' ülkesi geldi. Beni görünce oradaki cüceler bana 'Dağ Adam' adını takmışlardı. Tarih kitapları benim cücelere nasıl tutsak olduğumu, sonra Blefuskuluların donanmasını nasıl ele geçirdiğimi yazacaklardı. Oysa burada ben bu devlerin yanında cüce kalmıştım. Ama beni üzen bu değildi. Bu devlerin cüsseleri kadar acımasız ve yabani olabilecekleri beni korkutuyordu.

Orada, korku içinde uzanmış yataarken, devlerden birinin ayağını yanı başımda gördüm. Adam beni ezecekti. Korkudan çılgılık attım. Dev birden şaşırdı, ayağını çekti ve bu sesin nereden geldiğini anlamak için yerlere bakmaya başladı. Sonunda beni gördü. Küçük fakat tehlikeli bir hayvana bakar gibi baktı bana. Sonra beni iki parmağı ile belimden tuttuğu gibi kaldırdı. Bir filin, hortumu ile bir sineği kaldırması gibi bir şeydi bu.

Adam beni kaldırdığı gibi yere vurabilirdi. Bundan dolayı büyük bir korkuya kapılmıştım. Parmakları belimi müthiş acıtıyordu. Ancak beni yere atabilir korkusu ile kımıldayamıyordum. Ben, devin parmakları arasında havada sallanırken, o yaratık da beni inceliyordu.

Ben ona nasıl hayretle bakıyorsam, o da bana öyle bakıyordu. Kendisini ısıracağımı sanıp beni yere atar korkusuyla ellerimi kavuşturup, yavaşça konuşmaya başladım. Sesim hoşuna gitmişti, aynı zamanda kendisine benzediğim için de şaşkınlık içindeydi. O bana bakarken, ben de belimi acıttığımı işaretlerle anlatmaya çalıştım. Anlamış olacak ki, beni ceketinin ucuna sararak, önce gördüğüm adama doğru koşmaya başladı.

Çiftçi de, işçi gibi beni görünce şaşırdı. Eline bir çöp alarak derim sandığı ceketimi kaldırdı. Saçlarımı üfledi, yüzüme baktı. Sonra işçileri çağırıp tarlada benim gibi başka canlılar olup olmadığını sordu. Bunun sesi de gök gürültüsünü andırıyordu. İşçiler hayır dercesine başlarını salladılar. Sonra çiftçi beni yüzüstü yere bıraktı.

Ben hemen doğrularak, ayakları dibinde bir öne bir arkaya giderek, kaçmak niyetinde olmadığımı anlatmaya çalıştım. Hepsi yere çömelip, hareketlerimi incelemeye başladılar.

Beni dikkatle izlediklerini görünce, ben de şapkamı çıkararak, çiftçinin önünde yerlere kadar eğilip selâm verdim. Sonra da diz çökerek, yüksek sesle bir şeyler söyledim. Beni anlamadıklarını biliyordum. Sonra cebimden altın dolusu torbayı çıkararak çiftçiye verdim. Torbayı gözlerine yaklaştırdı, ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Ben de torbayı elinden alarak içindekileri yere boşalttım. Çiftçi hâlâ bunların ne olduğunu anlamamıştı. Altınları torbaya doldurarak cebine koydu.

Çiftçi benim insan olduğumu anlamıştı herhalde. Benimle konuşmaya başladı ama ben sanki başımda güçlü bir rüzgâr esiyormuş gibi sersem olmuşum. Avazım çıktığı kadar, her dilden konuşmaya çalıştımsa da, ikimiz de birbirimizi bir türlü anlayamıyorduk.

Bir süre sonra, çiftçi adamlarını tarlaya çalışmaya gönderdi. Sonra mendilini elinin üstüne koydu, eğilerek, bana eline tırmanmamı işaret etti. Devin

sözünü dinlemezlik edemezdim. Hemen eline çıktım o da beni mendile sarıp evine götürdü.

Çiftçinin eşi beni görünce, karımın fareden korkması gibi korktu ve haykırarak kaçtı. Uzun süre de yanıma gelmedi. Ancak, uzaktan kocasının işaretlerle söylediklerini yaptığımı, sözünü dinlediğimi görünce korkusu kalmadı. Zamanla da beni sevmeye başladı.

Eve saat tam on ikide gelmiştik. Bir hizmetkâr yemeğin hazır olduğunu haber verdi, sonra da kocaman bir sini getirdi. Çiftçi ile ailesi masanın etrafına oturdular, beni de masanın üstüne oturtular. Masanın yüksekliği üç dört metre vardı. Ben de mümkün olduğu kadar, kenara oturmamaya çalıştım. Çünkü oradan düşersem bir tarafım kırılabilirdi.

Çiftçinin karısı sininin içindeki etten bir parça kesip küçük bir tabağın içine koydu ve biraz ekmekle önüme itti. Ben de yanımda taşıdığım çatal bıçağımı çıkarıp yemeye başladım. Bu pek hoşlarına gitmişti, her hareketimi incelemekten de geri kalmıyorlardı.

İçinde üç galon su bulunan bir bardak getirdiler, ben de oldukça zorluk çekerek, ailemin şerefine kaldırıp ağzıma götürdüm bardağı. Hepsi bu davranışıma kahkahalarla güldüler. Bu ses de az kalsın beni sağır ediyordu. Sonra çiftçi kendi tabağının yanına çağırdı beni. Ama ne yazık ki, tam ona doğru yürürken ayağım ekmeğe takıldı ve düştüm.

Canım acımamıştı ama kalktığım zaman tüm ailenin üzümlere bana baktıklarını gördüm. Bir şeyim olmadığını anlatmak için de şapkamı çıkarıp onlara selam verdim. Sonra yine çiftçiye doğru yürümeye devam ettim. Ama bu kez daha büyük bir tehlike ile karşılaşmıştım. On yaşındaki en küçük oğlan beni bacaklarımdan yakalayiverdi ve havada sallandırdı. Eğer beni düşürecek olursa, parçalanarak ölebilirdim.

Babası beni onun elinden kurtardı. Oğluna bir de tokat attı. Ama bu öylesine sert bir tokattı ki benim boyumdaki bir düzine askeri yere serebilirdi.

Sonra oğluna derhal sofrayı terk etmesini emretti ama ben işaretlerle çocuğun yerinde kalmasını istediğimi anlattım. Oğlana bayıldığımdan

değil, bana düşman olmasını istemediğim için böyle davrandım. Babası yerinde kalmasına izin verdikten sonra ben de gidip oğlanın elini öptüm. Bunu da onun dostu olduğumu göstermek için yaptım. Babası da onun beni yavaşça okşamasına izin verdi.

Yemekte evin kedisi gelip hanımın kucağına sıçradı. Bu öküzden büyük yaratık, miyavlamaya başlayınca, birkaç fabrika sireni birden ötüyor his-sini veriyordu. Hayvandan epeyce uzak olduğum halde onun vahşi görünüşü beni dehşete düşür-müştü. Ama tehlike yoktu. Önünden büyük bir cesaretle geçerken beni fark bile etmedi. O zaman, korktuğumu belli etmezsem kedinin de bana dokunmayacağını anladım.

Hatta çiftçinin dört vahşi köpeğinden de o kadar korkmuyordum. Bu hayvanların biri, bir fil büyüklüğünde idi. İkincisi birinciden daha da boy-luydu. Ama hepsi de benden uzakta duruyordu.

Yemek bittikten sonra, hizmetçinin biri evin bir yaşındaki çocuğunu getirdi. Bebek beni görün-ce avazı çıktığı kadar bağırmaya başladı. Sesi o

kadar gürdü ki, Londra'da olsa kentin bir ucundan ötekine kadar duyulurdu. Her çocuk gibi o da beni oyuncak sanarak eline almak istedi. Annesi beni tutup çocuğun yanına koydu. Bebek bir anda beni yakaladığı gibi ağzına götürmez mi?

Öyle bir bağırmışım ki çocuk korkarak beni yere attı. Boynum kırılabilirdi kuşkusuz. Bereket çocuğun annesi beni eteği ile yakaladı da kazasız belâsız kurtulabildim. Dadı, çocuğu sakınleştirmek için, içi taş dolu bir çingirakla geldi. Ama bebek hâlâ susmuyordu.

Bitkin bir halde masanın üstündeki yerime gittim ve onların çirkinliğini düşündüm. Belki de çirkinlikleri bu denli iri olmalarından ileri geliyordu. Saçları sert bir fırçanın kıllarından daha kalındı. Lilliput ülkesindeki cüceler geldi aklıma. Onlar da bana aynı şekilde bakmış, beni çok çirkin, cildimi sert, renksiz bulmuşlardı. Belki de bu devlerin çirkinliği de olağan üstü iri olmalarından ileri geliyordu.

Yemekten sonra çiftçi iş başına döndü. Ama gitmeden önce beni karısına emanet etti. Hanım da

benim yorgun olduğumu anlayarak kendi yatağına götürüp yatırdı ve üzerimi de mendili ile örttü.

İki saat kadar uyumuşum. Rüyamda kendimi mahalle gibi büyük bir yatakta görünce ne kadar bozulduğumu anlatamam.

Çiftçinin dokuz yaşında bir kızı vardı. Bu kızın elinden çok iş geliyordu. Çok da hamarattı. Küçük kardeşine güzel giysiler dikiyordu. Anne kız, bana bir bebek yatağı hazırladılar. Yatağı bir çekmeceye, çekmeceyi de rafa oturtular, bu suretle farelerden uzak kalabilecektim.

Devlerin adasında kaldığım sürece hep bu yatakta yattım. Zamanla dillerini de öğrendiğimden, ne istediğimi, neye ihtiyacım olduğunu rahatlıkla söyleyebiliyordum. Küçük kız benim hem öğretmenim hem de dadım olmuştu.

Bana en ince kumaştan yedi gömlek dikmişti.

Kız çok iyi ahlâklı sakin bir çocuktı ve yaşına göre ötekilere nazaran daha kısa idi. Bana “Grildrig” adını takmıştı. Kendi dillerinde “küçük adam” demekmiş. Sonraları tüm aile hatta halk bile beni “Grildrig” diye çağırmaya başladılar.

Bu küçük kızın bana gösterdiği ilgi olmasaydı bu ülkede yaşamama imkân yoktu. Birbirimizden hiç ayrılmıyorduk. Her şeyimle ilgileniyordu çocuk. Ben de onu “Glumdalclitch” diye çağırıyordum. Bu da onların dilinde “Küçük dadım” demekti.

Civardaki çiftliklerde, benimli ilgili dedikodular dilden dile dolaşıyordu. İki ayaküstünde yürüyebildiğimi evcil ve iyi huylu olduğumu, efendilerim gel dediği zaman söz dinlediğimi, tenimin üç yaşındaki bir çocuğunki kadar pürüzsüz olduğunu söylüyorlardı. Efendimin arkadaşlarından bir çiftçi, bir gün bu anlatılanların doğru olup olmadığını öğrenmeye gelmişti. Bunun üzerine hemen oturma odasına getirildim.

Masa üzerine oturtularak birçok emir aldım. Kılıcını çek, şapkanı çıkar, selâm ver, misafire sağlığını sor, filan gibi. Tabii bizim sınav başarılı oldu ama ben bunların hepsini küçük dadımdan öğrenmiştim.

Efendimin arkadaşı ihtiyardı ve gözleri de kör olmak üzere idi. Beni daha iyi görebilmek İçin gözlüklerini taktı. Bunu görünce kendimi tutamayıp gülmeye başladım.

Çiftçi ile karısı da bana bakıp güldüler. Adam gözlüklerini takınca, gözleri iki pencereden içeri bakan iki ay parçası gibi irileşmişti. Ne var ki ihtiyar konuk bu gülüşümüzden çok alındı ve bana düşman oldu. Bu yüzden efendime gelecek haftaki panayırda beni sergileyip para kazanmasını teklif etti.

Efendim ve arkadaşı aralarında fısıldaşarak bir şeyler konuşuyorlardı. Benim için plan yapıyorlar diye düşündüm. Ertesi sabah benim küçük bakıcım, annesinden duyduğu haberi getirdi. Zavallı çocuk utancından ve üzüntüsünden hüngür hüngür ağlıyordu. Panayırda o kaba adamlardan birinin beni elinde tutup incelerken, bacağı mı veya kolumu kırmasından korkuyordu.

Sonra benim ne kadar gururlu olduğumu bildiği için, panayırda insanlara teşhir edilmenin beni ne kadar üzeceğini de düşünüyordu. Ama gariptir ki bakıcımdan daha az üzülüyordum.

Her an buralardan kaçabileceğim günü düşünüyör, ayrıca devlerin eline esir düşmüş biri olarak teşhir edilmekten hiç de utanmıyordum.

Efendim büyük bir ata binerek, beni kente bir kutu içinde götürdü. Küçük kızı da babasının arkasına bindi. Kutu sımsıkı kapanmış, bazı yerlerinde nefes almam için delikler açılmıştı. Küçük bakıcım da, kutunun içine bir battaniye sermişti. Aksi halde yolda sallanmaktan her tarafım çürüyebilirdi.

Kente gelince efendim olan çiftçi, adam tutup herkesin teşhir edileceğim hana gelmesini ilan ettirdi. İçinde bulunduğum kutuyu handaki en büyük odanın ortasındaki masanın üstüne koydular. Bakıcım da bir iskemle alıp masanın yanına gelip oturdu. Bana yapacağım şeyleri söyleyecekti. Seyirciler otuzar kişilik gruplar halinde gelip beni göreceklerdi. Bakıcım kutudan çıkıp masanın ortasına kadar gelmemi emretti, sonra sorulara başladı.

Ben de onun sorularına kendi dillerinde cevap veriyordum. Sonra numaralara başladım. Bir yük-sük dolusu suyu bir çırpıda içtim. Yerlere kadar eğilerek selâmlar verdim, kılıcımı başımın üstünde döndürdüm. Daha birçok numaralar yaptım.

Bir günde on iki grup izledi beni ve hepsine aynı numaraları yapmak zorunda kaldım. Bu arada efendim hiç kimseyi masaya yaklaştırmıyor, bana dokunmalarına izin vermiyordu. Yorgunluktan bitkin düşmüştüm. O sırada öğrencilerden biri elindeki fındığı başıma atınca, az kalsın beyin kanaması geçirecektim.

Efendim, bir sonraki panayırda beni tekrar sergileyeceğini söyledi ve bu arada daha büyük ve rahat bir kutu buldu beni taşımak için. Bu çok işime gelmişti, çünkü ilk gösterimden o derece yorgun, bitkin çıkmıştım ki ayakta duracak, konuşacak halim kalmamıştı. Ne var ki artık evde bile rahat edemiyordum. Bütün komşular eve gelip beni seyrediyorlardı. Allah'ın günü ev dolup dolup taşıyordu.

Sayemde çok para kazandığını gören efendim, bu kez beni, ülkenin büyük kentlerine götürüp sergilemek istedi. Devler ülkesine gelişimden iki ay sonra, başkente gitmek üzere yola çıktık. Kent, bizim çiftlikten üç bin mil uzaklıkta idi. Bakıcım, yeni kutumun içini o kadar iyi hazırlamıştı ki yol boyunca yan gelip yattım. Kendisi de beni kucağına

alıp babasının arkasına bindi. Genç hizmetkârımız da atın arkasında bavulları taşıyarak geliyordu.

Efendim beni yolda rastladığımız herkese gösteriyordu. Her gün kısa kısa molalar veriyorduk. Küçük bakıcım da beni her seferinde kutumdan çıkarıp hava aldırıyor veya çevreyi gösteriyordu. Yolculuğumuz tam on hafta sürmüştü. Nihayet başkente geldik. Efendim, kralın sarayı yakınlarındaki bir otelde oda kiraladı. Sonra beni tanıtıcı ilanlar astı bütün şehre. Hazırlıklar kısa sürede bitmişti. Günlük gösterilerime başladım.

Şimdi onların ne söylediklerini de anlıyordum. Benim küçük bakıcım ve öğretmenim bana alfabeyi de öğretmişti. Günde on kez büyük bir kalabalığa zekâmı, yeteneğimi gösteriyordum. Ama bir kaç hafta sonra sağlığım o kadar kötüleşti ki, herkes ölümümün yaklaştığına inandı.

Efendim para kazandıkça beni daha çok çalıştırıyordu. Ama ben artık tükenmiş, ölecek hale gelmiştim. Ama bu hırslı adam, madem ölecek, ölmeden önce daha çok gösteri yapmalı diye çalışmalarımı arttırıyordu. Bir gün, bir haber beni bu

durumdan kurtardı. Kraldan bir mesaj gelmişti. Mesajda kraliçenin huzurunda gösteri yapmamı istiyordu.

Tabi hemen saraya gidip kraliçenin huzurunda numaralarımı yaptım. Kraliçe hayran olmuştu bana. Eğilip, saygı ile onun bir parmağını öptüm. Bunun üzerine sarayda yaşamak isteyip istemediğimi sordu. Ben de Majestelerine hizmet etmekten gurur duyacağımı söyledim. Kraliçe hemen çiftçiye haber yollayıp, beni satın almak istediğini bildirdi. Çiftçi, yani efendim ölmek üzere olduğumu düşünerek hemen teklifi kabul etti.

Kraliçeden, benim küçük bakıcım ve öğretmenimin de benimle beraber sarayda kalmasını istedim. Kraliçe bu isteğimi kabul edince küçük kız da gelip benimle sarayda yaşamaya başladı.

Çiftçi, yeni görevimden dolayı beni kutladı, Ben ona çok soğuk davrandım. Kraliçe bu davranışımı görmüştü ve beni yanına çağırarak nedenini sordu. Ben de kendisine çiftçinin beni nasıl kullandığını, ona nasıl para kazandırdığımı bir bir anlattım. Sonra kendimden söz ettim.

Kraliçe benim gibi küçük bir varlığın bu kadar düzgün konuşmasına şaşırıp kalmıştı.

Sonunda kraliçe beni avucuna alarak, krala götürdü. Kral çok ciddi ve zeki bir adam olmakla beraber çok da sertti. Önce beni kraliçenin elinde, yüzükoyun yatmış görünce, merak etti. Bunun üzerine kraliçe beni masanın üzerine bıraktı ve kendimi tanıtmamı istedi. Ben de kısaca kendimi tanıttım. Sonra da bu ülkeye nasıl geldiğimi anlattım. Küçük bakıcım da beni nasıl bulduklarını anlattı.

Kral, ülkesinin en mantıklı ve akıllı adamı idi. Yani herşeye hemen inanmazdı. Beni iyice inceledi. Önce usta ellerden çıkmış bir robot olabileceğimi düşündü. Sonra konuşmalarımı değerlendirdi. Robot olmadığımı karar verdi. Yani boyumun dışında her özelliğimin onlardan farklı olmadığını anladı.

Majesteleri sarayın üç bilginini çağırttı. Bu beyler beni uzun uzun incelediler, hepsi de farklı farklı fikirler yürütüyorlardı.

Bir canlı olduğumu, eksik doğmuş olduğumu, yaşayacak güçte olmadığımı söylediler. Dişlerime bakıp etoburlardan olduğumu, ancak ülkede dişime

göre hayvan bulamayacağını ifade ettiler. Üçü de bir cüce olabileceğimde anlaştılar. Sonuç olarak benim “bir hata sonucu” dünyaya gelmiş olduğumda anlaştılar ve krala raporlarını yazdılar.

Konuşma sırası bana gelince krala, geldiğim ülkede insanların benim boyumda olduğunu, hayvanların, ağaçların da bize göre yaratılmış olduklarını söyledim, kral, bir çok ülke gördüğünü ama benim gibi varlıklara hiç rastlamadığını belirterek sözlerime itibar etmediğini belirtti. Sonra da çiftçiye haber yollayıp saraya çağırdı.

Benim hakkımda bilgi aldı. Sonunda kraliçenin beni alıkoymasına izin verdi. Ama çok dikkatli olmasını ve kesinlikle küçük bakıcının daima yanımda kalmasını emretti.

Kraliçe’nin emriyle, işçiler bana bir oda yaptılar. Bu büyük bir kutu idi. İçi tıpkı Londra’daki yatak odalarına benziyordu. Bunun farkı tavan istendiği zaman açılabilirdi. İçine küçük eşyalar yerleştirilmişti. Duvarları ipekli kumaşlarla örtülmüştü. Farelerden korunmak için de kapısına bir kilit asılmış, anahtarı da bana verilmişti.

Kraliçe beni çok seviyor, her yemekte beni yanında istiyordu. Çatal bıçak takımım gümüşten-di. Küçük bakıcım bunları cebinde taşıyor, istediğim zaman da çıkarıp veriyordu. Kraliçe tabakları-mın birine büyükçe bir et parçası koyuyor ben de istediğim kadarını kesip alıyordum. Benim yemek yemem majestelerinin çok hoşuna gidiyordu.

Kraliçe aslında iştahsızdı, ne var ki o derece iri idi ki yediği yemek, bir düzine İngiliz çiftçisinin yediği kadar vardı. Küçük bir kuş kanadı yiyordu ama bu kuş kanadı bizim bildiğimiz kocaman bir hindinin gövdesi kadardı. Su içtiği altın kupa, bir fıçı kadar büyüktü. Bıçakları ise korkunç birer sila-ha, hatta kılıca benziyordu.

Haftada bir kez kralın odasına giriyordum. Kral da beni çok seviyordu. Avrupa hakkında sorular soruyor, ben de ona ülkemi, denizimizi, âdetlerimizi anlatıyordum. Ancak, bazen kralın, tartışmalarımda benim kadar ciddi olmadığını fark ediyordum. Beni elinde evirip çeviriyor, sonra vezirine dönüp, böyle küçük bir hayvanın büyük fikirleri olmasına pek şaşığını söyleyip gülüyordu.

O zaman da ben üzülüyor ve ağlamamak için kendimi zor tutuyordum.

Kral'ın söylediklerini bir hakaret olarak kabul ediyor, ona bu hakareti nasıl iade edeceğimi düşünüyör, sonra da belki hakaret maksadıyla söylememiştir diye kendi kendimi yatıştırıyordum. Arkasından da, benim gibi küçücük bir insanın onlara ne komik geleceğini düşünerek gülüyordum. Kraliçe de beni eline alıp, tuvalet masasının üstüne koyduğu zaman ikimizi yan yana görünce, kendimi olduğumdan da daha küçük görmeye başlamıştım.

Sarayda beni en çok rahatsız eden kralın cücesi idi. Bu adam Devler Ülkesi'nin en küçük adamı idi. Ama benim kendinden çok küçük olduğumu görünce çok sevinmiş, kendine güven gelmişti.

Ben masanın üstünde oturduğum zaman, önümden geçer, bana yüksekten bakar, hakkımda kaba şakalar yaparak konukları eğlendirirdi. Ondan öğ almanın bir tek yolu vardı, onu "Kardeş" diye çağırıp, sanki aynı boyda imişiz gibi dövüşe davet etmekte.

Bir gün yemekte cüceyi o derece kızdırdım ki, öfkesinden beni tuttuğu gibi krema dolu bir kâsenin içine attı ve oradan kaçtı. Ben yemeğin içine baş aşağı düşmüştüm, eğer yüzme bilmeseydim boğulup gitmiştim. Kraliçe çok heyecanlanmıştı. Beni kurtaran yine küçük bakıcımdı. Kâsenin içine düştüğümde epeyce krema yuttuğumdan, iki gün yatakta yatmak zorunda kaldım. Bu ara cüce iyi bir sopa yedikten sonra saraydan kovulmuştu.

Kraliçe arada bir beni korkaklıkla suçluyor ve ülkemde herkesin benim gibi korkak olup olmadıklarını soruyordu. Bunun nedeni de ülkedeki sineklerdi. Bu sineklerin boyu bizim kuşlar kadarı ve durmadan tepemde vızıldıyorlardı. Bazen yemeğime, bazen de gelip yüzüme ya da kollarıma konuyorlardı. O kadar iri idiler ki onların ne kadar pis olduklarını görebiliyordum, doğal olarak da temaslarından hoşlanmıyordum.

Bütün bunlara ve daha başka sevimsiz olaylara rağmen Devler Ülkesi'ndeki hayatımdan memnundum. Artık kente gidip gezmeme de izin verilmişti.

Bunun için de, küçük bakıcımın beline taktığı kutunun içine giriyordum. Kutunun deliklerinden etrafı seyreliyordum. Halk toplanıp bana bakıyordu.

Ne var ki, boyumun kısalığı beni rahatsız etmeye başlamıştı. Ülkemizdeki küçük hayvanların ne çok tehlike ile karşı karşıya geldiklerini hiçbir zaman düşünmemiştim.

Örneğin, bir gün elma ağacının altında dolaşırken o kıskanç cüce gelip ağacı sallamış ve yüzlerce elma başıma düşmüştü. Bu elmalardan biri de yere kapaklanmama sebep olmuştu. Başka bir gün ise küçük bakıcım beni bahçede bırakıp gitmişti. Bahçıvanlardan birinin küçük köpeği beni bulmuş, ağzına alarak efendisinin yanına götürmüş, sonra beni yere bırakarak, kuyruğunu sallamaya başlamıştı. Beni tavşan filan sanmış olacaktı. Ama köpek o kadar iyi terbiye edilmişti ki, değil beni ısırarak, elbisemi bile yırtmamıştı.

Günlerim genellikle kalabalık içinde geçiyordu. Bahçede yalnız dolaşmaya pek az vaktim oluyordu. Kraliçe, hem kendisinin hem de benim hoşumuza giden bir gösteri düzenledi. Benim kürek çekip

yelken kullandığımı bildiğinden, boyuma göre bir sandal yaptırdı. Bunun içine benim boyumda sekiz kişi rahat sığardık.

Kraliçe o kadar beğenmişti ki bu sandalı, eline alıp krala gösterdi. Kral da sandalı benimle beraber, bir havuza bıraktı, bir saat kadar kürek çektim, sonra saraylı hanımlar yelpazeleri ile rüzgâr yaparak, yelkeni kullanmama yardım ettiler. Onlar yorulduklarında, saraydaki oğlanlar üfleyerek yelkene rüzgâr estiriyorlardı. İşim bitince, küçük bakıcım beni odama götürdü, sandalı da getirip duvara astı.

Bu gösteride tehlikeler hep boyumdan ileri geliyordu. Bir gün bir kurbağa suya girmişti. Ben de yelken açmış dolaşırken, birden sandala atladı. Hayatımda bu kadar çirkin bir şey görmemiştim. Ona küreğimle hızla vurup suya geri attım ve havuzun kenarına geldim. Bu olaydan sonra daha bir çok tehlike atlattım.

Kral müzikten çok hoşlanıyordu. Sık sık sarayda konserler verdirir, beni de bu konserlere davet ederdi. Ancak, müziğin sesi o kadar yüksek çıkıyordu ki, zevk almama imkân yoktu. İngiliz ordusunun

tüm borazan ve davulları bir araya gelse, bu denli gürültü çıkaramazlardı. Ben de kutumun içinde oturuyor, pencere ve kapılarımı kapıyordum. O zaman müzik de nispeten daha zevkli dinlenebiliyordu.

Buralılar kitap basmasını bildikleri halde çok az kitapları vardı. En büyük kütüphane sarayın kütüphanesi olduğu halde içinde ancak bin kadar kitap bulunuyordu. Bu kütüphaneden yararlanmam için bana on metre uzunluğunda bir merdiven yapıp getirdiler. Merdivenin en üst basamağına gelince, bir satırı okuyabilmek için basamağın bir ucundan öbürüne kadar gidecek, sonra ikinci satır için ikinci basamağa inecektim. Yani kitapları ancak bu şekilde okuyabilecektim. Bunun için de kilometrelerce yol katetmem gerekecekti.

Kral her ne kadar savaştan, dövüşten hoşlanmıyorsa da, süvari ve piyadelerden oluşmuş büyük bir ordusu vardı. Devler Ülkesi, öbür ülkelerden çok uzak olduğundan ve tarihte hiç savaşa girmedüğinden ordusu olmasına çok şaşırdım.

Günün birinde, ülkeme dönebilmeyi umuyordum ama buradan kaçmak çok zor olacaktı.

Geldiğim geminin şimdiye kadar buralardan geçen ilk gemi olduğunu söylediler. Kral da bundan böyle herhangi bir gemi yanaşacak olursa derhal tayfalarla birlikte huzuruna çıkarılmasını emretmişti.

Ben çok iyi muamele görüyordum.

Kral ve kraliçenin gözdesi olmuştum. Saray halkı beni seviyordu. Bütün bunlara rağmen, ben kendimden iğrenmeye başlamıştım. Pek zavallı bir durumdaydım. Ayrıca ailemi çok özlemiştim. Kendime benzeyen, kendi cinsimden insanlarla beraber olmayı, onlarla konuşmayı istiyordum artık. Sokaklarda korkmadan yürüyebilmek istiyordum. Her an bir kurbağanın veya bir köpek yavrusunun beni ezmesinden çekinmeyecek yerlerde olmayı arzuluyordum.

Kaçmam hiç beklenmedik bir anda ve beklenmedik bir şekilde oldu. Devler ülkesinde iki yıl geçirdikten sonra, kral ve kraliçe ile güneyi görmeye gittik. Ben her zamanki konforlu kutumda oturuyordum. Kutunun içine de ipten bir salıncak yapmıştım. Yolculuk boyunca rahat uyuyabiliyordum içinde. Kutunun tepesini de delmiştim, bu şekilde içeri temiz hava giriyordu.

Kralın yazlık sarayına geldiğimizde, küçük bakıcım da ben de bir hayli yorulmuştuk. Kızcağız öylesine hastalanmıştı ki, yatmaya mecbur kaldı. Ben ise, denizi görmek istiyordum. Günün birinde ülkeme gidebileceğimi düşünerek, denizdeki yolculuğu hayal edecektim. Ben de hasta olduğumu bahane ederek deniz kıyısına gidip biraz hava almak istediğimi söyledim.

Küçük bakıcım izin verdi ama çok isteksizdi. Hizmetkârlardan birini çağırarak beni kutumla birlikte ona teslim etti ve çok dikkat etmesini tembihleyerek ağlamaya başladı. Bundan sonra olacaklar sanki içine doğmuş gibiydi.

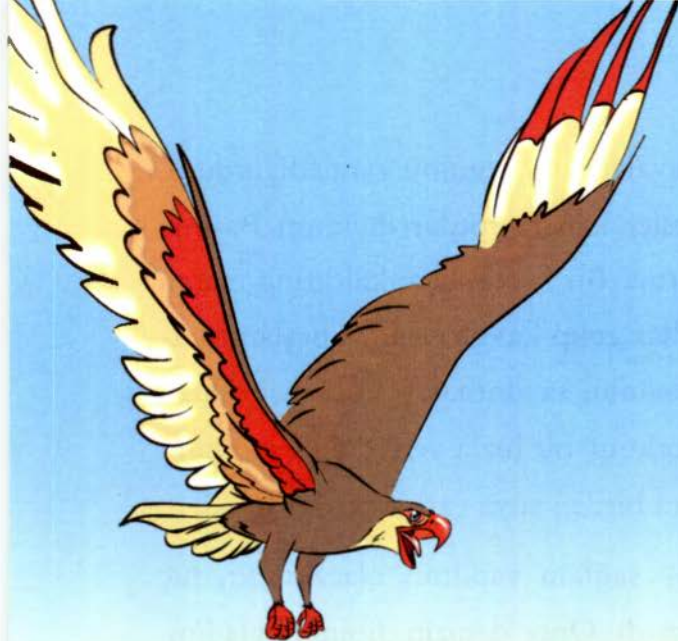
Hizmetkâr beni kıyıya, kayaların yanına götürdü ve kutuyla beraber kumların üzerine bıraktı. Bir süre oturup, mahzun mahzun dışarı baktım. Sonra hizmetkâra biraz uyumak istediğimi, yorgun olduğumu söyledim. Penceremi de kapayarak uykuya daldım. Ben uyurken olanları az çok tahmin edebiliyorum. Hizmetkâr benim uyuduğumu görünce, kuş avlamak için uzaklaşmış. Uyandığımda kutumun tepesindeki halkadan tutularak havalandığımı hissettim.

Bir süre havalarda uçuşuğumu zannedişordum. Sonra birden sesler, kanat çırpışları duşdum. Başıma geleni anlamıştım. Bir kartal beni kaldırmış, sonra da öteki kartallar gelip kavga etmeye başlamışlardı. Sonra da kendini savunmak için beni boşluğa atıvermişti. Korkunç bir hızla yere doğru indiğimi hissettim. Sonra birden suya çarparak durdum.

Kutum çok sağlam yapılmış olacaktı ki, hiç bir tarafı kırılmadı. Önce denizin dibini boyladım. Sonra yavaş yavaş suşun yüzüne çıktım, benim için artık oturup dua etmekten başka çare yoktu. Kutum bazı yerlerinden su almaya başlamıştı. Bir kaç saat suşun üstünde öylece sallandım durdum. Sonra birden sert bir şeye çarptım. Bunun halkaya geçmiş bir halat olduğunu anladım.

Tepedeki delikten mendilimi çıkararak imdat, diye bağırdım. Cevap olarak birilerinin bağırdığını duşdum. Sevincime diyecek yoktu. Koşuşan ayak sesleri duşuyordum. Birisi kutunun deliğinden içeri seslendi. Beni bu hapisten çıkarmalarını istedim.

Az önce seslenen kişi, artık üzülmememi, emin ellerde olduğumu söyledi. Adam çağırıp kutuyu

açacaklarını da ekledi. Ben de, tayfalardan birinin beni kaldırıp kaptanın yanına götürmesini istedim. Adamlar gülmeye başladılar...

Kendi cinsimden insanların arasında olduğumu, bu kutunun ise bir ev kadar büyük olduğunu düşünememiştim. Marangoz gelip çıkacağım büyüklükte bir delik açtı ve beni dışarı çıkardılar. Çevremde kendi boyumda insanlar görünce, iki yılımı devlerin yanında geçirmiş olduğumdan, bana pek küçük göründüler. Kaptan bana kendi kamarasını verdi. Yolculuk boyunca başımdan geçen hikâyeyi anlattım. Herkesin ilgisini çekmişti. Sürekli soru sordular. Ben de bıkmadan cevaplamaya çalıştım. Uzun sayılabilecek bir yolculuktan sonra artık kendi ülkemdeydim.

Kaptan beni evime kadar götürecek araç da temin etti. Arabayla eve doğru giderken, tarlalar, dağlar, evler o kadar küçük göründü ki gözüm, bir ara kendimi Cüceler Ülkesi'nde zannettim. Boyumu uzun sanarak, köylülere, yolumdan çekilmelerini yoksa onları ezebileceğimi söylüyordum.

Eve gelip de hizmetçi kapıyı açınca elimde olmayarak başımı eğip içeri girdim. Geldiğimi duyan bütün ailem koşarak yanıma yaklaştıklarında onları o kadar küçük gördüm ki ben yokken açlıktan bu hale geldiklerini sandım. Uzun süre sonra alışabildim. Karım hikâyemi dinledikten sonra bundan böyle kesinlikle seyahate çıkmama izin vermeyeceğini söyledi. Acaba bu gerçekten benim son yolculuğum mu olacaktı? Bu sorunun cevabını bilemiyorum.

[illegible]

bu tıklamaların kaynağı

www.kitapkaynagi.com

"kitaba ulaşmanın en hızlı yolu"

GULLIVER'İN MACERALARI

Sevgili kitap dostları,

Annelerinin masallarıyla büyüyen eski zaman çocukları, internet ve televizyonlardaki vahşet programlarıyla büyüyenlerden daha mutluydu.

Artık anneler masal anlatmıyor ama bu masal kitapları var elinizde...

Anne sıcaklığını hissedeceksiniz bu kitapları okurken.

Kötülerin şahsında kötülerden nefret edip, iyilerin tarafı olacaksınız.

Bu masallar sizi, insanın öz mayasındaki güzelliklere götürecektir.

Kötülüklerden nefret edip; iyiliğe ve güzelliğe yöneleceksiniz.

İyi okumalar...

www.kitapci.com

ISBN 978-605-4189-26-1

9 786054 189267

2 50 TL